Äänen parantava voima

MAARIA Via-Akatemian yleisötilaisuudessa Maarian Myllyojalla Ruusuportissa etsittiin keinoja edistää omaa ja toisten hyvinvointia äänen avulla. Parantavina elementteinä tapahtumaan osallistuivat aurinkoinen sää, lempeästi puhaltavat tuulet ja Myllyojan pihapiirin ja Kukonmäen luonto. Tilaisuuden ohjaajat **Tuula Riski** ja **Minna Hokka** ovat saaneet oppia tämän alan tunnetuimmilta guruilta **Mikael Schirmeriltä** ja **Jarkko Aallonloiskeelta**. Molemmat ovat vakuuttuneita luonnonäänien parantavasta voimasta ja siitä, että varsinkin esiäitimme ovat olleet taitavia tämän alueen hyödyntämisessä. Ohjaajat haluavat omalta osaltaan edistää tietoa, vuorovaikutusta ja virtausta oman itsen, toisten sekä luonnon ja menneiden sukupolvien välillä.

Tuula Riski muistutti mieleen, että ihmisen elimistö pitää sisällään suuren määrän vettä, joka värähtelee äänen vaikutuksesta. Hektisessä maailmassa on hyvä välillä etsiä rauhaa ja tasapainoa luonnosta. Monasti ajatellaan, että pitää osata laulaa voidakseen käyttää ääntään monipuolisesti muuhunkin kuin puhumiseen. Näin ei ole, vaan itseään ja muita voi parantaa sillä äänellä, jonka luonnostaan omistaa. Usein myös pelätään esittää muita kuin salonkikelpoisia ääniä. Välillä on hyvä päästää irti tukahdutettuja ja torjuttuja tunteita lauluna, huokauksina, itkuna, huutoina tai valituksina.

Tämän ovat osanneet esiäitimme tehdä, mistä laaja itkulauluperinteemme kertoo. Kaipuu ilmaistiin myös lauluilla ja lapset nukutettiin tuutulauluilla. Naiset karkoittivat metsän petoja ja kyykäärmeitä pihapiiristä erilaisilla hellittelyrunoilla toisin kuin miehet. Esimerkkinä tästä on *Otsonen, iso omena*.

Maariassa perehdytiin äänen parantavaan voimaan. Perinnemuusikko Minna Hokka soitti Kukonmäen muinaislähteellä.

Naisten maailmassa on muinoin ollut paljon kiellettyjä tunteita, asioita ja tekoja, joita on pitänyt hävetä ja torjua. Ilon ja innostuksen tunteitakaan ei saanut ilmaista puhumattakaan kielletystä rakkaudesta. Myös nykyihmisen on hyvä välillä antaa tunteiden virrata vapaasti, päästää irti, antaa palaa, huutaa, leikkiä ja olla ainakin joskus muutakin kuin järkevä. Esiäitimme eivät aina omana elinaikanaan saaneet ymmärrystä tai ääntänsä kuuluviin. Laulujen ja lorujen kautta me olemme saaneet tuntumaa heidän iloistaan ja suruistaan.

Tuula Riski ohjasi oman itsensä hoitamiseen laulaen vokaaleilla, joilla kullakin on oma tehtävänsä ihmisen seitsemän energiakeskuksen, chakran hoitamisessa. A-ääänteestä on hyvä aloittaa, sillä sen avulla voidaan hoitaa sydäntä ja mieltä. Esiäitimme hoitivat alitajuisesti omaa mieltään muun muassa karjan kutsumahuudoilla ja tuutulauluilla. Tällä hetkellä maailma tuntuu elävän jonkinlaisessa muutostilanteessa ja energioita on paljon liikkeellä. Tarvitaan rauhoittumista, puhdistusta, irti päästämistä, maadoittumista ja tasapainon hakemista. Tuula toimi esilaulajana voimakkaalla, välillä syvällä ja matalalla, välillä korkealla ja heleällä äänellään. Näin käytiin läpi kaikki seitsemän energiakeskusta. Lisäksi kävimme läpi puhdistus- ja maadoitusprosessin, sillä keho värähtelee paremmin silloin, kun pää ei ole täysin tukossa. Tähän prosessiin osallistuivat myös Myllyojan pihapiirin luonto. Mustarastas lauloi mestarillisen soolon ja fasaani pani vielä paremmaksi töräyttäen ilmoille mahtavan fanfaarin. Käpytikka kurkisteli uteliaana vaahterapuun oksien lomasta, joka puolestaan tuulen voimasta tiputteli vaaleanvihreitä hentoja kukkiaan syliimme.

Perinnemuusikko Minna Hokka saapui Kukonmäen muinaislähteelle toisesta tilaisuudesta kuin metsänneito tuohivirsut jaloissaan ja tuohikontti olallaan. Ensi töikseen hän kaivoi kontistaan esiin keltaisia huopia, jotka tarjosivat pehmeät istuinsijat sammalmättäiden päällä. Seuraavaksi hän otti esiin soittimensa, jotka kaikki olivat itse rakennettuja luomutuotteita. Mitään tehdasvalmisteista instrumenttia ei ollut mukana. Oli kanteletta, pukinsarvea, olki-, ruoko- ja soropilliä ja karjalainen klarinetti, joka oli valmistettu pukinsarvesta ja tuohesta. Kierrätystä edusti Karuzapilli, joka oli valmistettu ilmapallon retaleesta ja lankarullasta ja joka parhaiten sopii vapun juhlintaan. Minna kertoi tapaavansa kollegoitaan *Sarvisymposiumissa* ja *Pillipäivillä*. Minnan soittaessa tuttuja lauluja, muut tapailivat laulaen *Kalliolle, kukkulalle, Tein minä pillin pajupuusta, Piippolan vaarilla oli talo* ja *Jos sais kerran reissullansa*. Minnan itse säveltämä ja sanoittama oli laulu vuohesta, joka halusi kiipeillä vuoristossa. Samaa linjaa edustivat omakohtaiseen eläytymiseen perustuvat laulut lehmän ja hevosen maailmasta asiaankuuluvine ammumisineen ja hirnahteluineen. Hieman haikeampaa tasoa edusti isoäidin muistoksi syntynyt *Joutsenlaulu*. Lopuksi asetettiin iso keltainen huopa tasaiselle maalle ja katselttiin ja kuunneltiin makuuasennosta korkeiden honkien huminaa ja sinistä taivasta niiden välistä ja nautittiin lintujen liverryksestä. Tässä rentoutuneessa tilassa oli lupa päästää omakin ääni virtaamaan vapaasti ja rennosti.

Kaisa Pakkala